

РЕШЕНИЕ

№ 306

София, 17 септември 2015 година

В ИМЕТО НА НАРОДА

Върховният касационен съд на Република България, първо наказателно отделение, в открито заседание на четиринадесети септември две хиляди и петнадесета година, в състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: ЕВЕЛИНА СТОЯНОВА

ЧЛЕНОВЕ: МИНА ТОПУЗОВА

СПАС ИВАНЧЕВ

при участието на секретаря Марияна Петрова
и в присъствието на прокурора Петя Маринова
изслуша докладваното от съдия Евелина Стоянова
дело № 247 по описа за 2015 година.

Производството е по реда на глава двадесет и трета от НПК, образувано по касационна жалба на подсъдимия Т. Д. Д. против решение на Апелативния съд-гр.София, постановено по внохд № 244/12 г. Заявено е недоволство от осъдителната част на въззивното решение, като са релевирани всички основания по чл.348, ал.1 НПК и са направени алтернативни искания – за връщане на делото за ново разглеждане, оправдаване или намаляване на наказанията с приложението на чл.66 НК. Пред ВКС подс. Д. лично (писмено и устно) заявява, че не желае продължаване на наказателното производство, а неговото прекратяване, поради изтичане на предвидената в закона давност. Защитата му пледира за прекратяване на делото, по същата причина.

Прокурорът при Върховната касационна прокуратура изразява становище за основателност на направеното от подсъдимия искане.

За да се произнесе Върховният касационен съд, първо наказателно отделение взе предвид следното:

С присъда № 3 от 13 януари 2012 г. по нохд № 2560/10 г. СГС осъдил подсъдимия Д. за две престъпления - по чл.219, ал.4, във връзка с ал.3 и 1, чл.2, ал.2 НК и по чл.220, ал.2, във връзка с ал.1 и чл.2, ал.2 НК; по реда на чл.23, ал.1 НК определил едно общо наказание – лишаване от свобода за срок от четири години при първоначален общ режим на изтърпяване в затворническо

общезитие от открит тип; на основание чл.23, ал.2 НК към определеното общо наказание са присъединени наказанията лишаване от права по чл.37, ал.1, т.т.6 и 7 НК – за срокове от по седем години, всяко едно от тях; на основание чл.189, ал.3 НПК разносните по делото са възложени в тежест на подсъдимия. Със същата присъда подс.Д. е оправдан по обвиненията по чл.220 НК – частично (относно размера на вредите) по първоначалното обвинение по пункт 2 и изцяло по обвинението по пункт 3 (за деяние, извършено на 20 февруари 2002 г.), а подсъдимите – С. С., Е. Б., П. С., Р. П., Г. С., А. Д., Д. В., В. В. и Р. С., са оправдани изцяло по предявените им обвинения.

С обжалваното решение № 464 от 25 юни 2014 г., постановено по внохд № 244/12 г. САС потвърдил присъдата на СГС.

Като съобрази горното, доводите на страните и след проверка в пределите по чл.347, ал.1 НПК, Върховният касационен съд, първо наказателно отделение установи:

Изводимо от инициативата за образуване на настоящото производство и съображенията, изложени в касационните жалби и допълнението към тях, пределите на проверката по реда на глава двадесет и трета от НПК е стеснена до осъдителната част на обжалвания съдебен акт, относима към подсъдимия Д..

В очертаните предели се обективират предпоставките за осъществяване на правомощията на ВКС по чл.354, ал.1, т.2, във връзка с чл.24, ал.1, т.3 НПК, чл.80, ал.1, т.3 и чл.81, ал.3 НК. Решението на САС и присъдата на СГС, спрямо подс.Д., в съответните им части, следва да бъдат отменени, и в тази част наказателното производство – прекрати.

Обстоятелствата относно времеизвършване на инкриминираните престъпления (по чл.219 НК - в периода от 12 декември 1999 г. до 25 януари 2000 г., а по чл.220 НК – на 26 юни 2000 г.), предвидените в закона наказания за тях, свързано с чл.2, ал.2 НК, предопределящ приложимост на НК в редакцията му до измененията с Дв.бр.26/2010 г. (за двете престъпления лишаване от свобода от една до десет години и лишаване от права по чл.37, ал.1, т.т.6 и 7 НК), на плоскостта на правилата по чл.80, ал.1, т.3 и чл.81, ал.3 НК указват на това, че абсолютният давностен срок от петнадесет години, който изключва наказателното преследване, е изтекъл за престъплението по чл.219 НК на 25 януари 2015 г., а за престъплението по чл.220 НК на 26 юни 2015 г.

При така установеното наказателното производство може да продължи само ако подсъдимият направи нарочно искане за това – чл.24, ал.2 НПК, каквото не е сторено от него. Напротив, недвусмислено, лично, писмено и устно, подсъдимият е поискал прекратяване на наказателното производство, поради изтичане на абсолютния давностен срок за наказателно преследване.

Водим от горното и на основание чл.354, ал.1, т.2, във връзка с чл.24, ал.1, т.3 НПК, чл.80, ал.1, т.3 и чл.81, ал.3 НК, Върховният касационен съд, първо наказателно отделение

РЕШИ:

ОТМЕНЯ решение № 464 от 25 юни 2014 г. по внохд № 244/12 г. на Апелативния съд – гр.София в частта, с която е потвърдена осъдителната част на присъда № 3 от 13 януари 2012 г., постановена от Софийския градски съд по нохд № 2560/10 г. спрямо Т. Д. Д..

ОТМЕНЯ присъда № 3 от 13 януари 2012 г., постановена по нохд № 2560/10 г. на Софийския градски съд в частта, с която подсъдимият Т. Д. Д. е осъден на основание чл.219, ал.4, във връзка с ал.3 и 1, чл.2, ал.2, чл.37, ал.1, т.т.6 и 7 и чл.54 НК и чл.220, ал.2, във връзка с ал.1, чл.2, ал.2, чл.37, ал.1, т.т.6 и 7 и чл.54 НК, както и по приложението спрямо него на чл.23, ал.1 и 2 НК, чл.59, ал.1 и чл.61 т.3 ЗИНЗС и чл.189, ал.3 НПК.

ПРЕКРАТЯВА наказателното производство спрямо Т. Д. Д. в отменената част.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: